

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

VIII. Iac. Sadoletvs Episc. Carpent. Germano Brixio S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

ego ingenuè loquor, non huius mihi dignitatis conscius sum. Tamen tuam, & Etasini mei benevolentiam agnosco, eamque gratissimam habeo: quam ego pari compenso voluntate. Carpent. VIII. Idus Maij; M. D. XXXII.

VIII.

JAC. SADOLETVS EPISC. CARPENT.
Germano Brixio S. P. D.

Superioribus diebus, cum per incertos tabellarios literas à te accepissem: in quibus neque locus unde illa data, neque dies erat scripta, celi ex orationis tuae filo styliq; elegantia, tum etiam amoris significatione aduersum me, non mediocrem cepi voluptatem: tamen diu suspensò animo fui, quidnam mihi in tali te facendum esset, cum ad rescribendum quidem officium me impelleret: quò autem, aut per quem literas ad te darem, nullum consilium capere sat certum possem. Post verò diligentius mecum meditatus, & illam faciens coniecturam, tales viros, qualis es tu, Lurætiæ Pharrisiarum libentius sepiusque committere: propterea quòd illa ciuitas amplissimum est doctorum hominum domicilium, literas eò misi: vbi si te ille reperisset, celi & officio meo, & animo satisfactum. Sin minus ibi te offensus, neque in eo opinio mea & coniectura ratio frustrata: sed per hanc tamen ad te, vbiunque es, mitterentur. Cum tamen doctissimo atque optimo, tu simili virtute & doctrina praeclaro, inuogatus certe esse non potes. Verum quòd mihi gratia tua gratularis, quòd me, quem diu antè mortuum existitisses, repente non modò viuere, verum etiam dignitate atque honore auctum esse audisses, gratulatio tua, vt quae ab optimo precantur animo, sanè mihi probata est. Sed tu si vnam illam esse mortem arbitris, qua qui natura & mortalitatis conditione lassitatis: plane nondum mortuus sum, neque supremum huius diei adhuc excecatus. Si verò grauiorem & veriozem passus mortem, cum quis cogitur alieno viuere arbitrio, non sanè sanè & mortuus tui, & reuixi, posteaquam in hunc portum uisus & tranquillitatis sum peruectus. Scito enim, me his quinque annis, posteaquam videlicet Romanis relictis rebus, in hanc Ecclesiasticam prouinciam me contuli, solis gustasse quoslibet fructus verè vitæ, nihilque expertum fuisse postea quòd pendendum mihi esset. Quare tu si *per uisum* gratularis mihi, habes laudandi de amico & gratulandi causam. Sin autem vulgari consuetudine verbi locutus es: en tibi amantissimum tui hominem non modò non mortuum, sed uiuentem nunc quidem beatius quam antea: cui ista ipsa dignitatis accessio, qua te

gaudere dicis, vtinam illa non magis oneri, quam honori esset. Sed tamen quoniam diuino numine in hoc loco positi, & in hoc honoris gradu locati sumus: demus operam, quoad possumus, vt iusticia eidem Deo & opera parata sit, & voluntas. De te autem ipso mi Brixii, quando ex eorum hominum numero es, quos ego colere & complecti studiosè soleo, dedisti que mihi per literas tuas & doctrinæ & humanitatis specimen: sic me existimare putata, te esse dignissimum, quem omnes qui bonas artes sectantur, in oculis assidè feramus, nihilque vicissim accidere mihi posse tua erga me beneuolentia gratius. Quæ quoniam (vt scribis) a te suscepta iam diu est, ex quo me scilicet primum Romæ cognouisti: peto à te maiorem in modum, vt & veterem illam renouare, & si est augendi locus, etiam augere & amplificare eam velis. In quo tibi polliceor, me curaturum, vt in nullo amicitiæ officio, nec in voluntatis studio me vineas. Vale. Carpentoracti, X. Calend. Iulij, M.D. XXXII.

IX.

IAC. SADOLETVS EPISC. CARPENT.
Germano Brixio S. P. D.

Non potuit fieri commodius, nec magis vt ego vellem, quam quod meus liber tibi redditus fuit: primo que ipso in prelio, vt aiunt, cum homine disertissimo doctissimoq; congressus, non dicam cum laude (abhorret enim mea mens ab eo quod insolentius videatur dictum) sed certè sine ignominia discesserit. Quanquam tu quidem etiam illum laudas: in quo agnosco vel beneuolentiam erga me tuam, vel comitatem naturæ, qua es preditus. Sed quod epistolam meam desiderasti, hocq; genus officij quod in scribendis epistolis situm est, imprimis inter amicos usurpari iudicas conuenire: verè tibi dicam. Subitus discessus Germanandi, qui me festinare valde coegit, tum autem habitatio quedam mea, cum nec quibus in locis planè esses, nec quid rerū gereres satis nossem: illudq; etiam valde vererem, ne tibi homini vehementer in literis occupato obicerem laborem: adduxit me, vt statuerem per nuntios potius, quam per literas tecum agendum esse: præsertim cum homini & amico, & prudenti, id negotij committerem. Qui, quam mirificè functus officio sit, tum ex reb. ipsis, tum autè tuo imprimis iudicio testimonioq; cognoui. Illud verò mihi pergratum accidit, quod meum consilium istuc mittendi librum & ad Theologorum vestrorum iudicium deferendi, tibi quoque esse intelligo probatum. Quod equidem, mi Brixii, ea ratione feci, quod Christianam illam humilitatem animi, quam maximè in scriptis meis extollere, & in cælum ferre, verissimis